

11-ТИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН
ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ

ПИЕРО 2019 БЮЛЕТИН

брой 5 • 28.09.2019 г. • Стара Загора

През погледа На театроведа

РАЗХВЪРЛЕНИ МЕЧТИ

Наталия Алексиева,
Габриела Евстатиева,
Гергана Трайкова

БЕЗ ДРЕХИ

СТУДИО ЗА СЪВРЕМЕНЕН ТАНЦ И ПАНТОМИ-
МА „ПАНТА РЕЙ“ – ПЛОВДИВ, БЪЛГАРИЯ

Ако консуматорството имаше облик, то щеше да изглежда като огромно, всеядно и поглъщащо всичко наред чудовище. Всеки от нас има едно такова чудовище в себе си! Вечно гладно за суета и любов, то ограбва от нас време. Време, в което изгубваме себе си, а всъщност само без дрехи оставаме

истински ние. Чудовището пирува, когато искаме, когато можем само и единствено да искаме, а мечтите оставим да бъдат погълнати от бита!

„Без дрехи“ е спектакъл, който материализира искането, чрез танца, музиката и думите – думите, които не изричаме на глас. Нежността, с която изпълнителките подхождат към материята създава усещането за сблъсък: между финес и гротеска!

Задръстваме душите си с материалното и забравяме истински да мечтаем.

продължава на стр. 3

Може ли войната да е с женско лице?

КОСВЕНИ ЩЕТИ

„КЛАС 5Х5“ И ТЕАТЪР „АЗАРЯН“ – СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

фотограф Теодора Тодорова

И 70 години след Втората световна война военната тема и щетите, които е нанесла - материални и духовни, продължава да вълнува.

Шест млади актриси показаха, че могат да влязат в обувките на момичетата и жените, преминали през ужасите на войната. Макар женската природа да е чужда на войната, те са участвали в нея, при това не винаги в женска роля. Освен медицински сестри и санитарии на фронта, те са обезвреждали и мини, стояли са зад мерника на снайпера, летели са с разузнавателни самолети и с бомбардировачи. За да оцеляват във военните ужаси, са убивали. Значи войната може да е и с женско лице...

Спектакълът „Косвени щети“ на „Клас 5х5“ и Театър „Азарян“ по книгата

„Войната не е с лице на жена“ на Нобеловата лауреатка за литература Светлана Алексиевич показва кошмарите, болките, въпросите в главите на участничките във войната. След нея сигурно са станали по-сурови, но не са загубили женската си същност - да бъдат любими, съпруги, майки...

фотограф Теодора Тодорова

Спектакълът „Косвени щети“, който е в конкурсната програма на Международния куклено-театрален фестивал „Пиеро“, вълнува публиката с трепетите, с готовността на жените да воюват за родината, с тъгата и отказа от женските одежди и обувките на висок ток, с женската сила да преминават през военните ужаси, да спечелят войната, да се сблъскат с „омразата“ на жените, останали далеч от воен-

ните действия, когато се прибират у дома...

И все пак успели да съхранят женската си същност. Дори да не сте чели „Войната не е с лице на жена“, ще разберете, че макар понякога войната да е имала женско лице, истинското ѝ лице не е на жена!

Режисьор и мениджър на проекта е Максима Боева, сценографията е на Кирия Аврониева, музиката - на Михаил Шишков-баща. Участват Анна-Валерия Гостанян, Анелия Мангърова, Владимирелла Кацарска, Дайяна Димитрова, Катерина Стоянова и Никол Султанова.

фотограф Теодора Тодорова

Проектът е финансиран от Национален фонд „Култура“ по програма „Дебюти“ и се осъществява с подкрепата на „Клас 5X5“, Български фонд за жените, Младежки театър „Николай Бинев“ и издателство „Парадокс“.

През погледа На театроведа

РАЗХВЪРЛЕНИ МЕЧТИ

фотограф Теодора Тодорова

продължава от стр. 1

Навличаме колкото се може повече дрехи, за да покажем всичко, което имаме. Търсим одобрението на околните, но дори и без него продължаваме да бъдем навлечени с материалното.

Спектакълът съблича истината за човешкото същество, което е забравило да мечтае. Постоянното събличане и обличане на актрисите на сцената е метафора за неспирните човешки желания, породени от жаждата за притежание.

фотограф Теодора Тодорова

ПОСЛЕДНИЯТ ЧОВЕК

ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР – СТАРА ЗАГОРА, БЪЛГАРИЯ

„Последният човек“ по романа на Джордж Оруел „1984“, е спектакъл, който оставя зрителя без дъх. Постановката на Куклен театър - Стара Загора, е извън конкурса, но тя вероятно тепърва ще участва в конкурси и ще носи награди. Да посегнеш към Оруел 70 години след излизането на романа, да направиш от него нестандартен, зрелищен, въздействащ на сетивата и предизвикващ гейзер от емоции спектакъл - това го може само един чудесно смазан и сработен екип. Веселка Кунчева, Мариета Голомехова и Христо Намлиев, (да не забравяме, че те направиха и „Страх“, постановка с 3 „Икар“-а) с огромната подкрепа и съдействие на Дарин Петков и Таня Калчева. И невероятните актьори, и може би най-нестандартно решение да се повери ролята на Големия брат на Милица Гладнишка. Защото диктатурата и диктаторите

нямат пол, за тях е важно да мачкат и смазват, възползвайки се от любовта на мачканите и превръщайки я в мощен инструмент за изтезание. Под контрола на Големия брат и на героите на сцената, и на зрителите в залата се налага лайт мотивът „Войната е мир, свободата е робство, невежеството е сила!“ В сценичната адаптация са вкарани и липсващи в романа моменти, които само подчертават актуалността и непреходността на идеята за обреченост на всяка собствена мисъл и действие - предрешени избори, лотарии, дребни душици, предателски задушавачи нечие собствено мнение, което те не разбират. В „Последния човек“ всичко е уникално - режисура, костюми, сценография, музика, хореография, актьорска игра, мултимедийни решения, визуални ефекти. Това не се описва - трябва да се види.

фотограф
Теодора Тодорова

Представлението оставя публиката в дълбок размисъл. Толкова наситени и актуални са посланията - и видимите, и скритите, че няма как да заспиш след това. Няма как да не се замислиш защо и 70 години след излизането на романа той оставя същото горчиво и лепнещо усещане, че Големия брат наблюдава всички и всичко. Спестявайки черните краски от финала на романа, постановъчният екип все пак ни оставя малката надежда, че нещо може да се промени, ако осъзнаем, че от нас зависи да преодолеем любовта си към всеки Голям брат.

Може би случайно в същия ден гледяхме и „Последният плъх от Терезин“. В стила на американския мюзикъл актрисата Хилари Чаплайн и двама кукловоди ни показаха тъжно-весела история от концлагера Терезин. Странният говорещ плъх Павел цитира Шекспир и обича културата, която е неговата храна. Кабаретната певица София Брюн страда от невъз-

можността да пее. Между двамата се поражда необичайно приятелство, основано на контрапункта, в което сякаш просветва надежда за спасение от лагера. Действието се развива на фона на рисунки, песни и поезия, създадени от обречените творци в лагера. На финала - разделя, трудна и за двамата, какво става със София се досещаме, а плъхът умира, може би съсипан от мъка? И оставя зрителят да си избере по какво страда.

Мисля, че има някаква особена връзка между двете постановки, нещо тематично свързано. Защото зад смъртта на хората в лагерите също стои един Голям брат. И за съжаление - негови наследници, макар и в по-малка форма, съществуват и сега.

Златотърсачи: близо до голямото съкровище

ПО ВЪЛЧАТА СЛЕДА, МЛАДЕЖКИ ТЕАТЪР – НОВИ САД, СЪРБИЯ

Животът е пътуване, безкрайна дестинация и GPS, който да помага, когато се загубим

„По вълчата следа“ е интимен спектакъл за пътя, обратите и инстинктите, за потискането и робството, без нито едно от тези неща да излиза на преден план – тук те се контаминират плавно и неусетно. Режисурата на Якоб Максимов вплита условната среда/визия с детайлната звукова среда, която се създава на живо, за да се изведе на преден план усещането за случване тук и сега.

Смело може да се каже, че отличното кукловодене, което е позиционирано в такава условна среда, сблъска два свята, но това по никакъв начин не нарушава целостта, а напротив- тези две неща си пасват точно като две

половини на едно цяло. Няма как да не се отбележи, че особено във воденето на кучето Бък се създава осезаемо усещане за автономен живот на куклата.

Естествено, че спектакълът има, както своите плюсове, така и своите минуси, но това бе един от малкото спектакли на „Пиеро“, които имаха добре проведен разказ, а това, повярвайте ми, се оказа голям проблем!

„По вълчата следа“ не впечатлява с нещо ново или високотехнологично, но показва високо майсторство в няколко направления: разказ, визия, кукловодене и звукова среда, а такива представления сякаш напоследък липсват. Удоволствие е да бъде наблюдавано подобен тип изпълнение, където групата работи в абсолютен синхрон, за да бъде изведен и най-малкият детайл.

Див, истински и суров като дебрите на Аляска. Кукловоди, които са златотърсачи, като самите си герои, изключително близо до голямото съкровище, ако вече не са го намерили.”

Как една филифъонка откри лекарство против страховете си

ФИЛИФЪОНКАТА, КОЯТО ВЯРВАШЕ В БЕДСТВИЯ **ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР – БУРГАС, БЪЛГАРИЯ**

Странната и тъжно-смешна героиня на Туве Янсон Филифъонката, живее сама на брега на морето и има непознатия за другите талант да го дирижира. Обладана е от мания за „бедствия и бедствийца“, страховете я преследват навсякъде, рядко излиза от малката си къщичка.

Застигат я видения за ветрове и бури, рядко общува с единственото живо същество, живеещо на другия край на залива - една също странна Гафса, която по своему търси начин да ѝ помогне. Но и в редките срещи на чаша чай двете не успяват да общуват нормално заради маниакалния страх на Филифъонката. До деня, в който бедствието се случва наистина, смерчът събаря къщичката ѝ и отнася всичко. И ето ти чудо - той отнася дори страховете ѝ! Освободена от мрачни предчувствия и ужас да не се случи нещо лошо, тя вече може да общува свободно и спокойно. И да се смеят двете с Гафсата.

Приказният текст на Туве Янсен оживява в изпълнението на Десислава Минчева-Тодорова, Неделина Росе-

линова и гласът на Ицко Финци като разказвач. Към това се добавят всички ефекти, минималистичния декор и ярките костюми, а всичко заедно прави спектакъла жизнерадостен, лек за възприемане от деца и възрастни. И успява да внуши, че най-доброто лекарство срещу страха е... самият страх. Стига да си готов да го преживееш и да оцениш собствената си сила.

Заслуга за добрата постановка на „Една Филифъонка, която вярваше в бедствия“ на Бургаския куклен театър, която получи награда „Икар“ за 2019 г., имат Петър Тодоров - сценарий и режисура, Ханна Шварц - сценография и костюми, Петя Диманова - музика, Петя Стойкова - хореография и Владислав Илиев - видео дизайн.

*Интерактивен семинар за мотивирани
предприемачи и мениджъри на творчески
организации*

**Водещ:
проф. д-р Лидия Върбанова**

Интерактивен семинар за мотивирани предприемачи и мениджъри на творчески организации

Водещ: проф. д-р Лидия Върбанова

Част първа

Проф. д-р Лидия Върбанова е ръководител на Магистърската програма „Мениджмънт в сценичните изкуства“ в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“. Има дългогодишен опит като консултант, преподавател, изследовател и мениджър в над 60 страни.

Семинарът се провежда в рамките IX издание на Международния куклено-театрален фестивал „Пиеро“ на 28.09 и 29.09 в една от залите на Регионалната библиотека „Захарий Княжески“. Записалите се предварително участници са директори на театри или ръководители на организации в сферата на сценичните изкуства. За тях е изключително полезно да се консултират във

вързка с техния начин на управление и бизнес модел, който прилагат. Също така, да научат за иновативните проекти в България и чужбина, и ролята на предприемача в бизнес средите и неговата функция на свободен, рисков играч, който е пряко свързан с темите и проблемите на обществото.

Атмосферата, която се създава в рамките на три часа зарежда с позитивна енергия всички. Няма напрежение и излишни приказки, всяка информация е полезна и важна.

Във втората част ще се разглеждат бизнес моделите на различни организации и млади предприемачи. Надявам се всеки да бъде вдъхновен.

Следва продължение...

Съвременна българска анимация

Габриела Евстатиева

Често анимацията свързваме със световно известните филми на „Disney“, в които песните преобладават и винаги има щастлив край за главните герои.

XI Международен куклено-театрален фестивал „Пиеро“ представя късометражната анимация в България през последните 3 години. Основните теми, които се разглеждат, са свързани с битовизма в нашия живот, който

ни преследва дори и в съня – „Няма начин“ реж. Иван Стоянович, а също и темите за същността на човешкия живот и неговият смисъл – „Бариерата“, реж. Светлозар Георгиев.

Гротеската е съпътстващият елемент, който засилва въздействието в негативна посока. Авторите силно наблягат на апокалиптичната представа за света днес и как той бавно се губи в черния екран.

ПЕРФОРМАТИВНА ИНСТАЛАЦИЯ НА ХРИСТИЯН БАКАЛОВ

ЧИСТ В СВЕТА НА СЕТИВАТА

Какъв ли би бил животът, ако:

- Очите ви бяха закрити, но това ви позволява да виждате и усещате световите;
- Знаехте, че понякога движенията ви ще зависят изцяло от друг човек – непознат, но вие някак му вярвате безрезервно;
- Всяко усещане провокира у вас въпрос, спомен, мисъл, желание, копнеж, мечта или дори допълнително дишане;
- Знаете, че в този свят не се налага да говорите и всяка мимика и жест значат много повече от всичко чуто и изречено досега.

Това не е светът, който обитаваме ежедневно и в същото време, той е

възможен и вратите му са отворени за всеки. В театъра често сме подготвени и сядайки в салона, чуваме и виждаме, разбираме, а понякога и съпреживяваме, но рядко сме в активно движение. Рядко от нас зависи какво ще се случи там – на сцената.

„Чист“ е перформативна инсталация на Християн Бакалов, в която именно зрителят определя всяка една секунда от преживяванията си. Той е специален и това, което му се случва е неповторимо и няма как да бъде изживяно от някой друг.

Много е сложно да се пише за спектакъл, чиято основна идея е да пробуди емоция чрез предразполагане на зрителя към физическа и психическа активност. В PURE основната част от действието се случва след кратък път, който участниците изминават от Античния форум до Операта. Във всеки един момент от тяхното пътешествие има някой, който ги напътства. В случая това са деца, които определено имат какво да ви споделят.

Описаниеят свят, който беше само хипотеза в началото, не може да трае толкова дълго, но пък усещането от него отеква във времето.

ТРАДИЦИЯ И ИНОВАЦИИ В ПО ВЪЛЧАТА СЛЕДА

МЛАДЕЖКИ ТЕАТЪР – НОВИ САД, СЪРБИЯ

Много впечатляваща постановка на Младежки театър - Нови сад, Сърбия. "По вълчата следа" е страхотно съчетание на елементи на куклен и драматичен театър и е авторска адаптация по романа на Джек Лондон „Дивото зове“. Шестимата актьори, които блестящо преминават от драматични актьори в кукловоди, от човешки в кучешки образ и толкова добре справящи се с кучешкия език... Интригуващо е присъствието на барабани и барабанист, но е много удачно решение за постигане на звуковите ефекти в представлението.

Изключително прецизно изработени кукли на четирите кучета и един елен, невероятният мини кучешки впряг с ескимос в шейната... Игра на тъмнина, светлина, динамика в използването на реквизит. Пътуването на кучето Бък е невероятно пътуване за зрителите не само в историята на кучето, но и назад във времената на Златната треска.

Стегнат, но наситен драматургичен прочит на Якоб Максимов и Каролина Арандия на романа на Джек Лондон. Максимов е и режисьор на постановката, а Арандия е художествен ръководител и дизайнер на костюмите. Композитор е Лазар Новаков, помощник-режисьор - Снежана Велимирович, осветление - Ратко Жеркович, озвучаване - Милош Ромич, сценични работници - Славко Карапанджа и Бобан Тороман, гардероб - Драгица Вуксанович, грим - Горислав Видакович. Участват Йелица Глигорин, Неда Данилович, Славица Вучетич, Алекса Илич, Саша Латинович, Слободан Нинкович и Деян Шаркович.

Очаквам сръбският спектакъл да е носител на някоя от наградите на Международния куклено-театрален фестивал за възрастни "Пиеро 2019". Дали ще позная?

ФИЛИФЪОНКАТА, КОЯТО ВЯРВАШЕ В БЕДСТВИЯ

ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР – БУРГАС, БЪЛГАРИЯ

**Няма думи за
Туве Янсон**

Има два типа хора на земята. Тези, които харесват Туве Янсон. Вторите не съществуват. Света на финладката е необходимо вълшебство, към което човек трябва да се връща периодично в живота си. Когато нещата не вървят, когато са много добре, когато няма неща. Когато е тъжен, когато вали, когато е сам, когато е изгубен. Самите мумини са същества, с които можеш да седнеш и спокойно да наблюдаваш танца на боровете. Или да си измисляш малко тъжна мелодия, която отвежда надалеч. Каквото и да е, това е един наситен с други малки светове космос, чието театрално осъществяване изисква деликатност, наивност и минимум доза угаждане на публиката. Но компанията Петър

Тодоров, Десислава Минчева-Тодорова, Неделина Роселинова, Ханна Шварц единствено иска да угоди на Туве Янсон и на нейния неуловим и свободен дух.

В света на измислиците театърът има място единствено, ако е също толкова измислен. Спектакълът „Филифъонката, която вярваше в бедствия“ на ДКТ-Бургас е събрал екип от хора, които очевидно продължават да вярват в обаянието на странностите и чара на причудливи хора, които не винаги биват разбрани от нас, простосмъртните и логичните. Любима моя история за жена, която живее с постоянен страх, че ще я сполети някакво бедствие. Дотук с преразказа. Следва ярка сценична реализация, която не бърза да ни представи обособено пространство на този фантазен свят, а оставя място за донавъобразяване (прочетете го отново, по-бавно!). Пъстри цветове, залепени чаши на стена, малки тайнствени предмети, оживяващи в грижовността и любовта към усамотението. Някъде дълбоко в себе

си вярвам, че Деси е Филифьонката и Филифьонката е Деси, с което изчерпвам и озаптявам инертното си желание да описвам актьорска игра. Защото тук се появява Неделина, която наивно и почти романтично изживява характера на своята Гафса и в допълващото се партньорство между двете ние виждаме и усещаме всяко разбъркване на чай, подаване на сладка, смешен поглед като едно надникване в света на Туве Янсон през езика на театъра. Харесвам смелостта Филифьонката и Гафсата да приличат на луди момичета, които току що са се върнали от рейв парти, това контрастира приятно с леката им отнесеност и способност да живеят отвъд видимото. Срещата между двете актриси в средата на Ханна, която сякаш се движи от наситеността на цветовете и режисьорската увереност на Петър Тодоров поражда един уютен, но и много изпъстрен с пластове театрален разказ. Топлината на гласа на Ицко Финци, който звучи някъде от страната на Туве, категорично унася и прави възможно докосването до онзи особен магичен свят, в който „времето беше прекалено хубаво, просто неестествено“

За да създадеш едно истински емоционално пространство за завихряне на сюжет от Туве Янсон е необходимо не само добро режисьорско решение, вълнуваща актьорска игра, сценографска и музикална среда, рисуваща

този различен свят. Нужна е друга доза романтизъм и мислене за театър – по-остри, смели и чешитски, ако щете. Всичко това ясно личи в работата над спектакъла „Филифьонката, която вярваше в бедствия“. Единствено излишната за мен е модерната и използвана често без особена добавена стойност 3d mapping визуализация. Решена да изобрази бурята, дигиталната намеса по никакъв начин не ми обогатява разказа, вече толкова плътен, многопластов и поетичен. Напротив, кара ме да си мисля, че една обикновена картина, нарисувана с въображение, каквото Ханна има достатъчно, ми говори много по-силно, отколкото така обичаната от всички напоследък порядака „визии“.

фотограф Теодора Тодорова

Да си представим... история за заек с часовник, кукли и лунов чай

АЛИСА В СТРАНАТА НА ЧУДЕСАТА

ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР СТАРА ЗАГОРА

Кое е общото между вечно бързаш Заек с часовник, Котка на кръстопът, Гъсеница, живееща върху гъба и Кралица от карти? Отговорът е лесен - безкрайното детско въображение на малката Алиса, за която това е начинът да опита да разбере безумния свят на възрастните. Да си представи живота им и да се научи да отстоява себе си в техния свят, без да бъде погълната от него и без да загърбва своята детска вяра.

Противно на очакванията ни, фантастичният свят на Алиса е представен чрез семпло, но изпълняващо много функции сценографско решение. Конструкция от няколко различни по големина бели аркади, които се местят и във всяка сцена спомагат за метафоричното изграждане на различно пространство. От заешката дупка, през която Алиса пропада към страната на чудесата, къщата на Заека, градината, та дори и тялото на Котарака. Всичко това бива съчетано с използването на мултимедия, която е добре баланси-

рана добавка към сценографията и не стои излишна, а допълва желаниния ефект. По този начин сцените започват да се нижат като филмови кадри, въвличащи ни все по-надълбоко в света на Алиса.

Сборът от всичко това превръща спектакъла в динамичен низ от цветни, естетически издържани картини, оживяващи на сцената.

Реалният свят на Алиса (а може би и на всяко дете) е изпълнен със задължения и забрани: напиши си домашното, не вдигай шум, не разхвърляй... Когато възрастните пораснат сякаш напълно забравят какво е да си дете. Да искаш да играеш, да се забавляваш, да дадеш воля на фантазията си, да помечтаеш... Но понякога ти трябва само една дума, само един знак - като закъсняващ за някъде Заек с часовник в джобчето на жилетката си, които да събудят позаспалото детско въображение. За да се измъкнеш от еднообразния и сериозен живот. За да си спомниш, за да повярваш. Да си представиш, че...

БЕШЕ МИ 100ЛИЧНО, ДИМИТЪР ИВАНОВ-КАПИТАНА – СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

Изкуството да бъдем забавен!
ШОК! ШОК! ШОК! SWANDBAY!

Днес за първи път Димитър Иванов изигра „Беше ми 100лично“ трезвен!!!

Беше ми лично, някак приятелско! Димитър Иванов – Пайнера, Капитана и т.н. (той има много прякори) е артист и човек, който носи хумора в кръвта си. А „Беше ми 100лично“ е някак естествено продължение на натурела на Димитър – забавно, непринудено и талантливо.

Никак не мога да скрия, че изключително много симпатизирам, както на спектакъла, така и на Димитър, а за това съвсем има причини: през последните месеци той успя да развие уменията си в областта на вентрологията, а заедно с това и спектакълът.

Истината е, че този stand up, заслужава сцената, която имаше днес, въпреки лековития на пръв поглед характер, който носи. Всъщност събирателният образ, който е създал в лицето на Бай Тъньо е до толкова точен, че ти се иска да се поскараш с него. Със сигурност Бай Тъньо е кукла с характер, кукла, която иска да живее собствен живот, а и честно казано започва да го прави, именно заради Димитър, който умело съчетава изкуството на вентрологията с перфектен анимизъм.

Очаквам отговор от Бай Тъньо за този хомеопат Димитър!

Поздрави, беше ми лично!

СЪПЪТСТВАЩА, НО КАКВА...

Катерина Георгиева

Рядко на фестивалите се обръща внимание на съпътстващата програма. Това са събития, които, уж, са извън рамкираната програма, конкурсните спектакли, премиерите, големите заглавия. Малки интимни концерти, сетивни инсталации – разходки, изложби за създаване на приказки, четене на поезия във фоайе, предста-

вяне на книги в романтични дворове. Всички те са като лек нюанс към натоварената фестивална сиеста и като че ли на тях се гледа като нещо, което леко можем да пропуснем. И друг път съм присъствала на големи фестивали, които се стремят да обогатят програмата си с паралелни случки.

продължава на стр.16

СЪПЪТСТВАЩА, НО КАКВА...

Катерина Георгиева

продължава от стр. 15

Но тук винаги усещам витанието на една по-особена атмосфера при посещението си на отделните съпътстващи събития. Говоря за отдих на мисълта. За притаение на ритъма и успокояване на пулса. Тази вечер след концерта на Two man orchestra, който имаше точно толкова публика, колкото въздух може да си поеме музиканта преди следващата импровизация, си наложих да пусна това кратко пожелание към фестивалната публика. Избягайте от редовната програма. Знаем, че тя е съблазънта на всяко едно жури, тя е кръвта, която кара всичко да бушува. Но там, в отделни-

те малки зали, изхубени в организма на града, във фойетата и разкопките, има друга драматургия. Някой има какво да ви разкаже. Без думи, с малко думи, с леко поклащане на крака, на заспиване, в красиво сънуване, в поетично съзерцание или приятно изкупление на умората. Може би нямате време, може би вече нямате сили и ви се вие свят от многообразието на събития. Може би ви се мълчи. Сега е моментът. И не забравяйте, че някой някъде там подготвя китарата си, намалява звука на микрофона, шепти думи, които по-късно ще ви отнесат в метафизично отпускане на всичките ви мисли. Честно.

Редакционен екип
„През погледа на първите“:
Таня Иванова и Анжелина Велчева

Редакционен екип:
Наталия Алексиева, Гергана Трайкова,
Катерина Георгиева и Габриела Евстатиева

ОРГАНИЗАТОРИ:

Голямата награда на фестивала е статуетката ПИЕРО на скулптура **Емил Иванов**

ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства и художествено образование"
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

Община Стара Загора Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:

ФОНДАЦИЯ "АРТ ОФИС"

КЪЩАТА НА АРХ. ДИМОВ

СДРУЖЕНИЕ ЗА СЪВРЕМЕННО

MIDALIDARE
ESTATE

ресторант
ОББ
Част от КФС груп
"МАСКАТА"

Хотел Фокс Румс - Стара Загора

ИЗКУСТВО И КУЛТУРА

АНОНС
реклама и дизайн

ресторант
ХОСТЕЛ
ПЕНЕВ
"Червермето"

НЕПЕДОНИ Стара Загора

"РАЗЛИЧНИЯТ ПОГЛЕД"

хотел ресторант
"Уникато"

Държавна опера - Стара Загора
Драматичен театър "Гео Милев", Стара Загора
РБ, Захарий Княжески
АКТ Унима България

VIVACOM

Мега Принт Стара Загора

хотел ресторант **CITY**

БИСТРО ПЕГАС СБХ ВАЛИВАЛ ООД

МИЛЕНА НЕДЯЛКОВА

АДВ. МАРИАНА ИЛЧЕВА

ПРОФЕСОР Д-Р ВАЛЕНТИН СТОЯНОВ

РАДИО
Медийни СТАРА ЗАГОРА
партньори: сайт за култура
ВЪЗПРЕКИ.СOM

СПИСАНИЕ
„КУКЛАРТ“
ТВ Стара Загора

stz news
новинарският сайт
STARAZAGORA.LOVE

ДОЛАП БГ
2
БНТ

Издание на пресцентъра на "Пиеро 2019"

Дизайн - Камелия Димитрова

www.pierrot-bg.com